

Căsuțele împăiate în care ai locuit se strâng în jurul meu. Tastez cu limba cuvinte în care împletesc copaci cu coajă subțire. Iubirea erupe ca o pupă cu inimă caldă.

Ești mai singură când păsările bat din aripi într-un film mut iar tu ai haine negre și plângi. Un deget de-al meu tremură penetrând pântecul femeilor tăvălite-n praf.

Așa te simt ca un parfum care urcă scările până la șase.

Tu nu știi nimic decât să citești despre lacrimi înodate într-un borcan cu formol.

În cine altcineva să-mi înmoi sângele?

În cine altcineva să-l fac sclipitor și închegat încât

să astupe orice dorință de viață?

Mi-e frig,

după o noapte cu tine, trupul îmi e un container în care se adună resturi de străzi ce le-au rămas să îndure resturi de oameni. Cât timp te veghez cu-n ochi închis tu stai cuminte în colțul tău și memorezi atomii din întuneric. Te faci și mai frumoasă când simți lumea.

Vocea ta

are lumina aprinsă și nu trebuie decât să-mi închid ochii.

Autor: Antonia Zavalic